

ud fra, at der kan være nogle Tilfælde, hvor det kan være notorisk for Øvrigheden, at den paagældende har forsonet sin Pligt og ikke behørig opfuldt den; ellers siger den ærede Minister, er det ikke Meningen at afstøre vedkommende fra at gaa til Domstolene. Se, det er det modsatte af, hvad den ærede Minister sagde forrige Gang, og ligeledes udtalte Ministeren ved samme Lejlighed, altsaa i indeværende Samling — det staar i Tidenden paa det Sted, jeg har nævnt — at der ikke er Spørgsmaal om, at vedkommende jo selv kan indtale sin Forpligtigelse, — der staar „Forpligtigelse“, det skal være „Berettigelse“ — men vil han ikke, kan Fattigvæsenet træde til. Altsaa, her siger Ministeren jo, at vedkommende, der ikke bliver forsørgt paa tilstrækkelig Maade, kan selv indtale sin Berettigelse, altsaa den Forsørgeren paahvilende Forpligtigelse, men vil han ikke, kan Fattigvæsenet gøre det. Men tidligere var Ministeren, som jeg har paavist, af den ganske modsatte Mening, at det kun var Fattigvæsenet, der kunde gøre det. Jeg fortænter slet ikke Ministeren i, at hans Udtalelser ikke ere komne til at stemme med hinanden. Det er ikke min Mening i mindste Maade at komme med en Bebrejdelse herfor, for det er ganske umuligt at se, hvilket der skal være hvilket. Naar man altsaa den ene Gang tager det for sig og fortolker det, kan man komme til at mene det ene og en anden Gang det andet. Det er ganske naturligt, for det er umuligt at se af Lovforslaget, hvad Meningen er, hvad det egentlig tilsigter. Det var det ene, som virkelig gør mig det umuligt at stemme for Loven. Jeg kan ikke stemme for et Lovforslag, som bemyndiger Overøvrigheden til at sætte Folk paa Band og Brød, uden at der er nogen Orden, uden at man kan se, hvem det egentlig er, der skal afgøre, om den paagældende har forset sig saaledes at han skal lide det onde, der er Tale om. Den anden Grund er den, at Lovforslaget i det hele indfører Band og Brød under disse Forhold. Jeg har tidligere gjort opmærksom paa, at ifølge den ældre Ret og navnlig ifølge Forordning af 16de November 1836 var Reglen den, at Bøder affonedes med Band og Brød, men at dette er affattet ved Lov af 16de Februar 1866, hvorefter Bøder ikke længere affones med Band og Brød, men kun med simpelt Fængsel, som kun, naar paagældende selv onsker det, og hans Helbredstilstand tillader det, kan konverteres til Band og Brød, saaledes at han med 1 Dags Band og Brød kan affone 6 Dages simpelt Fængsel. Udenfor Alimentationsbidrag til uægte

Børn og til forladte og frastilte Hustruer kender man ikke i vor nuværende Lovgivning noget som helst Tilfælde, hvor en Bødepenestation kan affones med Band og Brød, men her indfører man det, og det i de allerintimeste Familieforhold, og uden at vide, hos hvem egentlig Afgørelsen ligær, og indfører det saa strængt, at f. Eks. et Beløb paa 160 Kr. vil efter det, der her er foreslaaet, i Genhold til Forordning af 1836 blive affonet i 4½ Gang saa lang Tid som efter Loven af 1866, og saa er det efter min Mening en ganske overordentlig Inhumanitet at indføre en saadan Bestemmelse, tilmed i en Fattiglov, som roses af Ordføreren for at være saa human, at man skal søge vide i Verden for at finde Mage til en saadan Humanitet. Det er en Uorden eller, hvad man vil kalde det, at indføre en saadan Band- og Brødstraf — thi en Straf bliver det jo — uden at give Bestemmelser om, hvem der skal ikende den, og uden at give de paagældende Lejlighed til at værge sig ved Lov og Dom, naar de ikke erkende, at de ere skyldige og have forsonet deres Pligt. Jeg sagde før, at det var ikke nævnt, hvem der skulde paatale det. Ja, det kan naturligvis enhver. Overøvrigheden eller enhver, der faar i Sinde at melde til Øvrigheden, at den Mand gaar vist paa Fattigvæsenet, han begynder at fakte af og ernærer ikke sin Familie ordentlig, han kan vist have godt af at faa lidt Band og Brød, saa skal han nok komme sig, og saa kan Overøvrigheden sætte ham paa Band og Brød. Nej, en saadan Lov kan jeg virkelig ikke give min Stemme. Jeg gør ikke den ærede Minister den mindste Bebrejdelse for, at han ikke har kunnet finde ud af Lovforslagets Bestemmelser, thi de ere ikke til at finde ud af, men jeg bebrejder den ærede Ordfører, at uagtet han gav mig det bestemte Løfte, at disse Spørgsmaal skulde blive tagne under Overvejelse af Udvalget til tredje Behandling, har han ikke gjort det, og vi høre nu, at der ikke er sket det allermindste i den Retning og ikke stillet Forslag, der ligne en Vending i denne Retning blandt alt, hvad der er kommet fra Udvalget eller det høje Flertal. Jeg ved ikke, hvorledes det vil gaa dette Lovforslag paa dets videre Vej, men jeg kan ikke give min Stemme til et Lovforslag, der bemyndiger Overøvrigheden til efter Denunciationer af den ene og den anden at sætte Folk paa Band og Brød, uden at der er noget Sted, hvor de ved Lov og Dom kunne beskytte sig derimod, og som tilmed indfører Band og Brød i et saa intimt Forhold som Forholdet mellem Forældre og Børn.